

Szokásaink.

Ez a szó «szokás» mintha kezdene degenerálódni. Kezd olyanná lenni, mint az egykori jó jelentésű «notórius» szó, amelynek megjegyzésre méltó jelentéséből lassanként megbélyegző jelentésű szó lett.

Fejcsóválással szoktuk megjegyezni: «Félek, hogy ez már egészen szokássommá válik», vagy: «Egészen rabja már szokásainak». Természetesen a «szokás» alatt mindig rossz szokást értve.

Pedig a szokás lehet egészen jó; áldást hozó, egy józan, szolgálatkész életnek alapköve. Egy olyan jó impulzusnak a szokássá rögzítése, amely egyébként állandóan elhagy bennünket, egyenesen a jellem erősödését jelenti.

A gépnek a teljesítőképessége függ valamennyi résznek pontos együttműködésétől. Nem lehet benne egyetlen kéreknék, tengelynek, vagy bármilyen résznek tervszerűtlen, alkalmoszerű, szórványos munkája. Meg kell lenni benne az egyöntetű, mechanikus szokássá vált munkának.

Mi nem vagyunk gépek, nem is kívánunk azokká lenni. De ha azt akarjuk, hogy munkánkban megbízzanak s mi is tudjunk építeni magunkra, akkor nem hiányozhatik belőlünk a rendszerességnek, pontosságnak, megbízhatóságnak, szorgalomnak és gondosságnak bizonyos gépszerű szokása. Akkor minden munkánk simán, gépszerű pontossággal megy végbe, anélkül, hogy a kezdeményezést, a gondolkodást és a vállalkozó szellemet fel kellene áldoznunk.

Vannak nemesebb szokások is, mint ezek, amelyek a szellemnek, az észnek a szokásai. Nincs a léleknek is szokása? Bizonyára van. Az ember lehet pontos és mégis türelmetlen; gazdagságos és mégis részvéttlen; rendszeres munkájában és mégis rendszertelen érzésvilágában. Ismerhetünk embereket, asszonyokat, akik tökéleteseknek látszanak közönséges munkájukban s mégis a legcsekélyebb próba alatt össze-

szeroskadnak. Ezek elhanyagolták azt, hogy megszerezzék az önmegelégedés szokását, amely sokkal magasabb és lelkibb, mint a sztoicizmus.

A lassanként, gondosan kiformált jószokások sokkal több szolgálatot tehetnek, mint nagy természeti adottságok, mert egyetlen rossz szokás tönkre teheti a legkiválóbb adományt is. A jószokások azért vannak, hogy ellentájanak minden próbának, támadásnak. Lassú növekedés, fegyelmezés eredményei, tehát annál nehezebben, lassabban hagyunk cserben bennünket.

Vigyázzunk azonban, mert úgy a rossz, mint a jószokásoknak is rabjai lehetünk. Ismerhetünk embereket, asszonyokat, akik a rendnek, csinosításnak, szépítgetésnek olyan rabjai, hogy egész életükben semmit sem tudnak cselekedni. Vigyázzunk tehát, hogy a jószokásaink is mindig szolgáljunk maradjanak s ne uralkodjanak felettünk, mert az ember lelke magasabb, mint bármilyen szokás, amit úgy alakított, szerzett meg.

Élet.

«Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel.» Csel. 20:24.

Az életnél semmi sincs értékesebb. Ezt nem lehet sem megvenni, sem eladni a világpiacra. A Klondike valamennyi aranylelete, Dél-Afrika gyémántbányáinak kincse, a Wall Street összes értékpapírja és a világ minden elképzelhető gazdagsága nem veheti meg az élet egyetlen percét s nem szeretheti meg az örökkévalóság egyetlen pillanatát. Istennek ajándéka az, amelyet nem lehet megszerezni, kiérdemelni, az Ő ingyen ajándéka az.

Ezt az ajándékot egyenlőképpen adja mindenkinek. Feloszlik ez napokra, hónapokra és évekre. A valóságban csak a jelenben élünk, mert ha nem úgy volna, akkor az életünk a fájdalom éneke volna, a holnapnak, a jövőnek aggodalmi miatt. De a reménység, —

az igazi élet lényege — erőssé teszi a szívet, ha mégannyi csalódás is ér bennünket. Veszítsük el reménységünket s az életünk pusztá tengődéssé válik. Sokan maradnak letört reménységgel az élet sötét völgyében, míg a nem csüggedők felküzdötték magukat a hegycsúcsra, a ragyogó napfényig.

A világ régóta kínálgatja az élvezetek csillogó ígézeteit s szól: «Vedd ezeket és boldog leszel». A legtöbben azután csak későn tudják meg, hogy semmiért odaadták egész életüket.

Egyszer egy eszelős ember kiszökött az elmegyógyintézetből és leült a város kapuja elé. Amint egy vadász jött arra lóháton kutyáival, az ember megszólította: «Mennyit érnek azok a kutyák?» «Mindegyik megér három aranyat», volt a válasz. «Mennyit ér a ló?» «Hét-nyolc aranyat az is megér.» «Hova megy velük?» «Rókára vadászni.» «Mit ér a róka?» «Semmit.» «Akkor jobb lesz, ha siet, mert mindjárt odakerül, ahonnan én jöttem.»

Ugyanezt cselekszi az élvezethajhász ember is. Szellemével, szívével, azzal az erővel, amellyel Isten dicsőségére és embertársainak javára élhetne, árnyékokat kerget, örökdicsőség születési jogát eladja egy tál lencséért.

Nézz szét Párizsban. Párizs, ahová az emberek azért mennek, hogy megtanuljanak nevetni! Párizs, amely megtanította a világnak a könnyek jelentőségét, amely az egész fehér faj sírját ássa a maga végtelen gyűlöletével és önzésével. És mégis hívogat boldogságot ígérve.

Az igazi élet célja nem a boldogság, legalább is nem az ilyen boldogság keresése, hanem sokkal inkább olyan jellemnek a kiépítése, amely az örökkévalóságra készül. Az élvezetek ára óriási nagy s ehhez viszonyítva azt az összeget, amit jóra költünk, szánszalmán csekély. Milliók és milliók mennek el az érzéki test pillanatnyi élvezetéért s alig néhány ezer az, amit a lélek nevelésére fordítunk. Hányszor végződik a mi élvezetünk, boldogságkeresésünk is «semmiben». Sokszor mi is ró-

kára vadászunk nagy értékekkel, bár tudjuk, hogy az eredmény alig ér valamit. Mennyi olyan dolog lesz életünk végén, amelyért túl magas árat fizettünk, amelyért mindent odaadtunk s mégis ez teszi életünket a legüresebbé, a leghaszontalanabbá.

A boldogság, az igazi boldogság, abban a szolgálatban gyökerezik, amelyet Istennek ajánlunk föl, akitől minden jó adománnyal együtt jön az élet is. Találjuk meg azért Őt, akit olyan gyakran szeretünk félretenni rohanó életünkben, amellyel a boldogságot hajszoljuk, de amelyet Nála nélkül meg nem találhatunk.

Munkánélküli szövőszékek.

Szatmár-megyében még minden faluban szőnek-fonnak, ez a lányok kedvenc szórakozása. De ott is fogyni kezdenek a szövőszékek. Még pár évtizeddel ezelőtt az egész család büszkén viselte a házi szőttet, lassan durvának találták női fehérnemű számára s boltból vásároltak helyette finomabbat, utóbb a férfiak is elhagyták a házi szövésű fehérnemű viselését s az ilyenformán alacsonyabbrendű munkára kárhoztatott szövőszék csak zsákokat, törülközőket, lepedőket készít.

A szövőszék lassú munkánélkülivé válása először is az igények emelkedését jelenti. Évtizedekkel ezelőtt nem kellett pénzt adni asztalneműért, fehérneműért, ma sokkal rosszabb viszonyok között tetemes összeget költ erre a családnak, mert már nem jó neki a házi szőttet. A viszonyok rosszabbodásával nem az igények leszűkítése, hanem emelkedése jár együtt, ez teszi az életet a társadalom számára sokszor elviselhetetlenné.

De sajnálatos, ennek a hajdan virágzó háziiparnak a megszűnése azért is, mert a szövés-fonásnak megvolt a maga poézise. Állandó, örömmel vállalt és szívesen végzett foglalatosságot jelentett a ház asszonya és leányai számára. Az alföldi gazdálkodási rendszernek régi és nagy hibája, hogy sok minden egyoldalúsága mellett a gazdasági társadalom elfoglaltsága is rosszul oszlik meg az év folyamán. Tavasztól ősziig dolgozik inasakadtáig, sokszor egészségére is ártalmas mértékben és körülmények között. Ősztől tavaszig meg nem talál munkát a ház körül sem, szinte unalmában keresi fel a korcsmát vagy az olvasókört egy kis kártyázásra, borozgatásra. Az asszony-nép foglalatossága régebben házhoz kötötte a férfiakat is és hozzájárult a család összetartásához.

Végül, a szövés-fonás adott alkalmat a nép művészi érzékének megnyilatkozására, továbbfejlődésére, finomodására. Az utóbbi években került fel-

színre az a mérhetetlen kincs, ami népművészet formájában él a magyarság lelkében. Elég csak a csonkaországi rábaközi, sárközi, mezőkövesdi, hővelyi művészi kézimunkákat említenem az oláh uralom alá került Erdély mesés szépségű kalotaszegi, torockói népművészete mellett. Ennek a művészi érzéknek a megnyilatkozására, fejlődésére a művészetté finomult háziipar ad alkalmat és lehetőséget. Ezért nem szabadna megállni a szatmár-megyei rokáknak, padlásra kerülni a szövőszékeknek. Hanem egyrészt a hasznos féli foglalkoztatás, másrészt a népi művészetnek a pusztulástól való megmentése, sőt fejlesztése érdekében munkában tartani azokat.

Sok áldásos lelki munka, szociális tevékenység mellett, amit Vásárhelyen a KIE-be tömörült leányok és ifjak kitűnő és lelkes vezetők irányítása mellett olyan dícséretes buzgósággal végeznek, legyen szabad felhívni a figyelmet erre a nagylátosságú, sok örömet adó munkára is. Az országos hírvő majolika ipar mellett a népi művészet felkutatása, ápolása és terjesztésére. A bereg-megyei Vásárosnaményban a Református Leánykör kutatta fel, gyűjtötte össze és csináltatja a népies himnuszokat s a Londonba szállított kézimunkák nemcsak jövedelemhez juttatják az arra annyira rászoruló lakosságot, hanem terjesztik a magyar művészet jó hírét és ennek a művészetnek a fejlődésére is lehetőséget nyújtanak. Először is menteni a pusztulástól, az elkallódástól mindent, ami magyar! Aztán a fejlődés, a finomodás lehetőségét biztosítani! Olyan szép és nemes feladat s olyan örömet okoz a leánykörbe tömörült lányoknak. Olyan sok a munka s olyan kevés a munkás. Pedig nagyon sok a kiaknázatlan, felhasználatlan erő. A múltkor egyik szatmár-megyei községben gazdacsaládnál fordultam meg. Az asztalon a Színházi Élet, Délibáb és egyéb »erkölcsnemesítő« lapok hevernek, »mert valamivel el kell tölteni az időt, olyan unalmas falun az élet«.

A nemzeti élet terén és az egyházi életben egyformán rengeteg a tenni-való. Mindenki látja, hogy napról-napra pusztul a magyarság számszerűleg és gazdasági téren egyformán, nemcsak Baranyában, hanem másutt is. A Statisztika Vásárhelyt is besorozta az egy-két városok közé. Szabolcsban, Szatmárban munkássorba süllyed a magyarság és az egész kereskedelmet az idegen faj bonyolítja le. Kiürült, roskadozó templomok beszélnek arról, nem kiáltják a fülükbe, hogy itt az utolsó órája a református magyarság ébredésének, ha még akarja élni az ötödik évszázadot. A jövődöntő függ attól, meghallja és megéri-e ezt az ifjúság.

—e—r.

Kirándulások.

Az eget hirdetik az erős Istennek dicsőségét és az ő kezeinek munkáját hirdeti ama ki-terjesztett erősség.

Zsolt. XIX. r. 2. vers.

Református életem' é'ünknek egyik jellemző vonása a természet szeretete, nagy és parányi megnyilvánulásaiiban meglátni az Isten kezének alkotását. A természet az Isten temploma, mely hangtalan némaságában is Isten dicsőségét hirdeti.

Eppen ezért ifjúsági munkánk nem volna teljes, ha hiányoznának belőle a nyári kirándulásunk és lapunk is csak csonka lenne, ha nem hozná a kirándulások krónikáit, mert mi, akik részesei voltunk ezeknek a kirándulásoknak, igazán éreztük azt, hogy a természet közelebb hozott bennünket egymáshoz és közelebb vitt Istenhez...

Kornél-liget.

Július 14. délután 3 óra: óriási zápor a városban; délután 4 óra: a kirándulók egy kis csoportja erősen drukkol az Otthonban Dura dr-ral az élen: lesz-e kirándulás, vagy nem? Délután fél 5 óra: Mészényi Ernő érkezik Székácsról s önt életet a kirándulókba azzal, hogy nem volt eső a Kornélban.

Július 15-én reggel 6 óra: ideális kiránduló idő. Az Otthonba egymásután érkeznek a merészebb kirándulók. Az állomáson is igen élénk s bizakodó a hangulat. Megindulnak a kirándulók vonaton — Hegedűs Istvánné és Dr. Dura Lajos vezetésével —, biciklin és bicikli mellett. Azután egész délelőtt egymásután érkeznek az óvatosabb biciklizők, úgyhogy délből már 45–50 vásárhelyi kiránduló van. Reggel 9 óra körül érkeztek a makóiak 34-en. Onnan is megindul azután a biciklis vándorlás egész délelőtt.

Ismerkedés és kiadós uzsonna után megindul a játék. Csoportok alakulnak és kellemes szórakozás közben szinte repül az idő. Már 12 óra. Elhalkul a játék, megkomolyodnak az arcok. Áhítat következik. Vitéz Bánáthy-né olvas bibliát és imádkozik. Utána felhangzik az ének, majd egyik fiatal, nagy tehetségnek ígérkező, makói KIE tag énekel egy pár irredata dalt, amit a kirándulók hatalmas tapssal jutalmaznak. Ebédután továbbfolyik a játék és kisebb-nagyobb csoportok te-repszemlét tartanak a már teljesen száraz erdőben. Megjegyzem, hogy akadtak bátor vásárhelyiek, akik már reggel bemerészkedtek az erdőbe s térdig sárosan tértek vissza, nem is beszélve egy pár csaláncsípésről, amely különösen az egyesület fiatalabb tagjait, a »fecskéket« nem respektálta. Délután megindul azután a sakk-verseny, futballverseny stb., majd a makóiak drámai erővel előadják a »Pókayné« című

s Makón nagy sikerrel előadott drámai költeményt, amely igen lekötötte a hallgatók figyelmét. Az előadás befejezésekor felhangzó tapsorkán méltó kifejezése volt az előadás sikerének. Délután fél 7 órakor indultak el hazafelé a vásárhelyi biciklisek, nem sokkal később a makóiak s végül a vonaton jövők is útrakeltek. (No, meg azok, akik a biciklit vonaton, vagy mások által küldték haza.)

Magát a kirándulást gyönyörű idő, nagyszerű hangulat és este itthon holtáfrádság jellemezte. Mi, vásárhelyiek nem mulaszthatjuk el, hogy ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki a makóiaknak, akik megjelenésükkel feledhetetlenné tették számunkra ezt a szépen sikerült kirándulást s reméljük, hogy az idén még lesz módunk velük eltölteni egy ilyen kellemes napot.

R. b.

Mártély.

Vasárnap 38 fokos meleg. Hát érdekes ez a város kövei közt, ebben a kátfalban eltölteni? Bizony, nem. Ezzel az elgondolással keltek útra 22-én reggel az ifjúsági egyesület kirándulói s látogattak ki a Mátra-villába, a Tisza-partra. Ott azután megindult a játék vízipóló, stb. Most vasárnap különben a nagy evezések korszaka volt. Feleveztek Ányásra dinnyéért, beveztek Mártélyra. Kiss Sándor testvérünk is belépett a nagyvezősök sorába, ugyanis evezett vagy 300 métert a Tiszán. Így azután igen gyorsan telt az idő. Itt kell megemlékeznünk Dékány bácsiék szíves vendégszeretéről, melylyel mindenkor fogadtak s igyekeztek kellemessé tenni a kirándulást, úgy annyira, hogy Dékány bácsi még futballozni is beállt közénk, hogy jobb kedvünk legyen. Fogadják ezúton is hálás köszönetünket a kedves vendéglátók. Ők járták meg, mert annyira szívesen fogadtak, hogy az idén kénytelenek leszünk még egyszer kimenni.

Este azután egyesek láttak a mártélyi úton négyeket közeledni Vásárhely felé és a rossz nyelvek szerint a Pálffy- és a Kisfaludi-utcán egy ház ablaka egész éjjel világos volt, mert a párna, a vasárnapi nagy hőségben, állítólag egészen megkeményedett.

Csókás.

Igazán weekend idő. Esőre semmi kilátás. Déli egykor elszánt Kie-ek gyülekeznek az állomáson, csodálkozásba ejtve pénztárost és kalauzt, hogy ilyen sok utasa lesz a makói gyorsnak... Rettenetes jó alkotmány ez a motor: fut is és fűt is egyszerre...

Peszi és Jancsi várnak ránk A Peszi és a Jancsi várnak ránk és a szellős, lóvonatú lőrre jobb még a motornál is. Hangulatossabb s a világ végéig is elutaznánk rajta... de hát megérkezünk a csókási Molnár mintagazdaságba.

Kedves, szíves fogadtatás a háziak részéről és a romantikus parkban szerkesztendő társaság vidám zajától s kacagásától hangos a Molnár-gazdaság. Jólesett néhány órára megfelfrészni a hétköznapi gondjaitól; örülni ifjúságunknak és vidámnak lenni. Játék és dal volt a délután és a háziak szíves jóvoltából — a kiadós uzsonna közben — természetben is élveztük a Molnár teigazdaság finom vaj- és sajt-termékeit...

Bitskey Samuka kitűnő hegedűsnek bizonyult, hiszen egy szál hegedű mellett is dalra nyíltak az ajkak...

Szíves házigazdánk jóvoltából a kellemest a hasznossal párosítottuk össze. Személyesen mutatta be a gazdaságot. A gyönyörű tehenészetet (napi 36 literes tehén), lovakat, faj sertéseket (s Gilus minden «tehen és malacbébit» szeretett volna megfogni, Andorka versenyt futott a kis csikóval).

Végül a cséplőgépet is megtapasztalhattuk, hogyan festene a KIE-társaság cséplés közben...

Kedves szép vasárnap délután volt s ezért nem mulaszthatjuk el, hogy ezúton is köszönetet ne mondjunk a vendéglátó kedves háziasszonyunknak, házigazdánkunknak és Deszi testvérünknek, hogy szerezték nekünk ezt a vasárnap délutánt.

Kedves és szép volt mindenik kirándulás. Mindenik más volt. Mindenik közelebb hozott bennünket egymáshoz. Reményünk van rá, hogy a nyár és ősz folyamán többször találkozunk még. Több kirándulás terve van előkészületben, melyek megvalósításra várnak. S hisszük, hogy valóra is válnak majd és az őszi munkánkat egy szép nyár emlékeivel gazdagabban, erőteljesebb lendülettel kezdhetjük meg.

Lelki eledel.

Aug. 6. Imádkozatok. I. Thess. 5:17; Jak. 5:13–20.

Aug. 7. Imádkozva a kísértésben. Zsolt. 143:5–12.

Aug. 8. Imádkozva a szenvedésben. II. Kir. 18:17; 19:15–25.

Aug. 9. Imádkozva a lelki szorongás között. Csel. 9:10–20.

Aug. 10. A gyűlölet ellenségén keresztül is imádkozva. Zsolt. 3.

Aug. 11. Imádkozva a halál árnyékának völgyében. II. Kor. 1:3–11.

Aug. 12. Tusakodó imádság. I. Móz. 32:22–32.

Aug. 13. Hátra ne tekints. I. Móz. 19:12–26.

Aug. 14. Vetkezzétek le az ömbert. Ef. 4:17–32.

Aug. 15. A Keresztrefeszített gyalázata. Zsid. 13:8–15.

—«o»—

Légy hálás, hogy nem mindig azt kapod meg, amit megérdemelnél.

Keresztelés.

Az őskeresztény egyházban a keresztelés mindig ünnepélyes cselekmény volt, amely az egész háznépnek jelenlétében történt. Sajnos, a keresztelésnek ez a komoly ünnepélyessége teljesen lekopott már nálunk, legalább is az utóbbi időkig. Az új Istentiszteleti rendtartás és méginkább az új egyházi törvények ismét visszaakarják adni a keresztelésnek méltó helyét a rendes istentisztelet keretében. A keresztelés témájával foglalkozott az ótemplomi egyházzsír presbiteri értekezlete, mely azután indítvánnyal fordult a presbitérium elé s a presbitérium a következő határozatot hozta:

1. A keresztelést legalább az előző napon be kell jelenteni az illetékes lelkészi hivatalban.

2. A keresztelés rendes helye a templom; úrvacsoraszítés és más kivételes esetben a templomon kívül is lehet keresztelni.

3. A keresztelés ideje a vasárnap d. e. 9 óras istentisztelet végén, a megáldás és utolsó éneklés között. Legkésőbb háromnegyed 10 órakor gyülekezés a templom előcsarnokában. (De lehetőleg már fél 10 órakor.) Áz alatt, míg az ígéhirdető a szöszékről lejön, a szülők, a keresztzülők kisdedeikkel helyezkedjenek el a keresztelő mendede körül.

4. Istentiszteleti rendtartásunk 15. §-a értelmében a szülők és keresztzülők együttes megjelenése kötelező, hogy Isten és a gyülekezet színe előtt tegyenek fogadalmat gyermekük református nevelésére.

5. A keresztelés végeztével az újszülöttet a lelkészi hivatalban anyakönyvezni kell.

A keresztelés bejelentése azért szükséges, hogy a lelkipásztor a szükséges keresztelő edényekről kellő időben gondoskodhassék. De az is megtörténhet, hogy esetleg még a sákramentum kiszolgálásával fel nem hatalmazott egyén végezné az istentiszteletet s így nem tudná a keresztelést elvégezni. Az állami anyakönyvi hivatalban ugyanis megjelenik valaki a bejelentés végett, tehát ugyanakkor elvégezheti a lelkészi hivatal értesítését is.

A keresztelésnek lehetőleg mindig a templomban kell történnie. Nincs annál szebb, mintha Jézus szüleinek példájára, minden szülő a templomban keresztelteti adata meg gyermekét. Régebben sokan nem szerették, hogy a kicsinyek nem egyszer sírva fakadtak. A gyermeksírásnak nem szabad zavarnia senkit sem. Sokkal inkább zavar az a keresztanya, vagy ezületszű, aki mindent elkövet a gyermekkel ott az úrasztalánál, csak hogy elhallgattassa. A gyermeknek a sírás beszéd s ha éppen akkor kezd meg, ám hadd sírjon. Ezen megbotránkozni nem lehet, Isten ferem-

tette a gyermeket így.

Sokan azt mondják, a szülő nem jelenhetik meg, különösen nem az édesanya, hiszen az még betegesen fekszik. Azonban miért kell a gyermeket azonnal megkeresztelni? Sokszor szinte megdöbbenve látja az ember, hogy két-háromnapos csecsemőt messze tanyáról behoznak keresztelni még télen is. Milyen veszélynek teszik ki azt a kis gyermeket. A legszebb keresztelési idő a hat hét, amikor már az édesanya is jelen lehet. De éppen úgy meg kell jelenni az apának, sőt keresztfának is. Ha az apa az állami anyakönyvi hivatalban bejelenti gyermekét, még inkább kell, hogy örömmel álljon oda az úrasztala elé a maga gyermekével, hiszen ilyenkor az ő öröme az egész gyülekezet örömévé válik. Büszkeségnek, boldogságnak kellene lenni ilyenkor minden apa szívében, de még inkább Isten iránti hálának. A kereszttapa pedig így ad kifejezést annak, hogy tudatában van a keresztelésben vállalt nagy felelősségnek.

Sokszor halljuk azt, hogy tanyai ember nem jöhet be. Miért nem? A vásárra, piacra be tud jönni, miért nem tud megállapodni egy olyan időpontban, amikor ráér erre. Találón jegezte meg valaki, hogy sok ember büszkén áll a vásárra, vagy kiállításban a saját nevelésű jószágja mellett, de nem áll ki a saját gyermeke mellé, mert azt nem egyszer különösnek, szégyenletesnek tartja. Meg kell változni az ilyen felfogásnak. Egészen bizonyos, hogy nem fog olyan könnyen kitérni vallásából néhány évtized múlva az a nemzedék, amelyre szülő és keresztszülő öntudatosan, hittel vigyáz, megemlékezve arról a fogadásról, amelyet Istennek házában az úrasztala mellett tett.

Mosoly.

Ápa: No, Jancsi, hát mit tanultál az iskolában?

Fiú: Megtanultam, hogy a föld kerek és éppen úgy forog a tengelye körül, mint valami labda.

Ápa: És azután mit szölsz mindehhez?

Fiú: Hát, úgy veszem észre, hogy egy kicsit sokat szeretnének elhíttetni velem.

Pista: Nagybácsi mit jelent ez a szó: gravitáció?

Nagybácsi: Ez azt a nehézkedési törvényt jelenti, amelynek alapján meg tudunk maradni a földön.

Pista: De hogy tudtunk itt megmaradni mielőtt a törvény megjelent?

Leány (tánc közben): Mi a különbség a marsolás és a tánc között?

Fiú: Nem tudom.

Leány: Mindjárt gondoltam.

Hírek.

BICZÓ ÁRPÁD

ny. igazgató-tanítót július 22-én temették nagy részvét mellett. Hosszú, Istentől megáldott munka után vonult nyugálomba, hogy a pihenés éveit családjának szentelje a szerető, pedáns édesapa. A presbitériumnak is tagja volt egészen a legutóbbi időig, amikor azután betegsége miatt felmentését kérte a szolgálat alól. Emléke nemcsak a szép kiterjedésű családban maradt meg, hanem az egyháznak még nagyobb családjában és abban a családban, amelyet azok alkotnak, akik valamikor tőle kapták a bölcsességet, hitet az életre. Az igaznak emlékezete áldott.

A Leányok 20-án, hétfőn fél 6 órára rövid megbeszélésre jönnek össze az Otthonba, nemcsak azok, akik a hétfői összejöveteleken részt szoktak venni, hanem általában minél több leánytagot kérek, hogy fontos ügyben jelenjék meg a nevezett időpontban. Nagy B. éné.

Újkenyérre úrvacsoraosztás augusztus 26-án lesz templomainkban. Ifjaink készüljenek ez alkalomra s lehetőleg csoportosan az újtemplomban úrvacsorázzanak.

Fellebbezés alatt a gimnáziumi igazgató-választás. Falábú Dezső főgimnázium tanár megfellebbezte az igazgatóválasztást. Presbitérium a fellebbezést legutóbbi gyűlésén felterjesztette az egyházmegyéhez azzal, hogy a választás törvényszerűen folyt le.

Presbitérium kimondotta, hogy a Leányliceumot nyolc osztályúvá kiépíti s évenként egy-egy rendes tanárt választ, oly módon, hogy amíg államsegélyt nem kap, vagy egyházunk anyagi helyzete nem javul, négynél több rendes tanárt nem alkalmaz. Ugy a rendes, mint a helyettes tanárok fizetése erősen leszallított. Az első új rendes tanár dr. Pelle Erzsébet.

Tudnivalók a leányliceumba iratkozók részére. A leányliceum érettségi bizonyítványa a leányközépiskolákról szóló 1926. évi XXIV. t. c. 15. §-a szerint úgy az egyetemre, illetőleg főiskolákra való felvétel, mint pedig a minősítés tekintetében a fiúközépiskola érettségi bizonyítványával egyenlő értékű. A VKM 6300/1927. rendelete szerint a nők felvehető a református és evangélikus hittudományi karokra, az orvostudományi karokra, a bölcsészeti, nyelv- és történelemtudományi, valamint a matematikai- és természettudományi karokra (középiskolai tanár), a műegyetemi közgazdasági osztályokra, az egyetem közgazdasági kar mezőgazdasági és kereskedelmi szakosztályára. A leányliceum I. osztályába beiratkozhatnak mindazok a leányok, akik az elemi iskolát IV. osztályát (esetleg az V. vagy VI. osztályát) elvégezték. Az

V. osztályba különbözeti vizsgával beiratkozhatnak a IV. polgárit végzett tanulók. A magán- és különbözeti vizsgák szeptember 3-án, a javítóvizsgák 4-én lesznek. A beiratkozás szeptember 5, 6 és 7-én lesz délelőtt 8–12-ig. A beiratkozáskor a tanuló szülője, gyámja vagy megbízottja kíséretében jelentkeznek. Az I. osztályba iratkozók az elemi iskola IV. osztályáról szóló bizonyítványt tartoznak bemutatni. Beiratási díj 21.60 P, mely a beirataskor fizetendő. Tandíj az I. és II. osztályú tanulók részére egy évre 30 pengő, a III. és IV. osztályú tanulók részére 40 P. Az V. osztályba járó tanulók tandíja 60 P. Ezenkívül fizetendő 4 P fűtés, 2 P filmdíj, 50–50 fillér segélyegyleti és kirándulási alapdíj. A tandíj negyedévenként is fizethető a liuceum pénztárába. (Egyházi pénztárnál.) Jó tanulók indokolt esetben előzetes kérelemre tandíjmentességet nyerhetnek. A kéréshez szegénységi bizonyítványt kell mellékelni.

Lapunkra előfizettek: Deák Imre 50 fillért, Imre Sándor (Mátészalka) 1 és özv. Várady Zsigmondné 5 pengőt.

Newyork városában egyik családi otthon kandallója fölött ez a felirat olvasható: «A Mindenható Isten áldásainak elismerésül, és a ház a Hítnak, Reménységnek és Szeretetnek szenteltetett.» Az ilyen felírás bizonyára, még az alkalmoszerű látogatóra is gyakorol valamilyen hatást.

Gondolatok.

Egyetlen törvénytől sem várhatod el, hogy önmagát érvényesítse.

Az sohasem lehet szegény, aki hitét nem veszítette el.

Inkább éjszaka figyelgesd az órát, mint nappal.

A legnagyobb siker az életben mindig azoké, akik a legnagyobb kockázatot vállalják.

Jézus nincs a pénzcsinálók ellen, hanem a pénzzel csinált emberek ellen.

Mindig azokat a dolgokat nem tudjuk elérni, amelyekért csak sóvárgunk, de amelyekért semmit sem teszünk.

«OTTHON»

Megjelenik havonta kétszer: 1.-én és 15.-én. — Előfizetési díj egész évre 1 pengő, postán kézbesítve 1.50 pengő. Kiadja a Református Keresztény Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: Nagy Béla, János-tér.

Felelős kiadó: Dr. Dura Lajos.

Nyomatott a Friss Ujság nyomdájában. Cégutalajdonos: ifj. Dura Lajos.